

Arrest

nr. 150 620 van 11 augustus 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 14 februari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 januari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 19 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 maart 2015 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 5 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DE KEERE, die loco advocaat J. GOETHALS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 juli 2012 treedt de verzoekster, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, te Presevo (Servië) in het huwelijk met F.L. (...), een Belgisch onderdaan. Op 17 juli 2014 beslist de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge het door de verzoekster en F.L. (...) afgesloten huwelijk te weigeren.

1.2. Op 23 oktober 2012 dient de verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 25 januari 2013 beslist de gemachtigde van de burgemeester tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. Op 26 januari 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Op 12 juli 2013 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 122 346 van 11 april 2014 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.4. Op 15 juli 2014 dient de verzoekster een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belg. Zij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19ter. Op 14 januari 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing die aan de verzoekster op 19 januari 2015 wordt ter kennis gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15/07/2014 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Op 15/07/2014 diende betrokkene bij de gemeente een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Belgische echtgenoot L.F. (...)

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Presevo (Joegoslavië). Op 17.07.2014 besliste de ambtenaar van Burgelijke stand, na advies van het parket van Brugge, er echter toe dit huwelijk niet te erkennen. Bij gebrek aan erkenning van het huwelijk kan daarom geen toepassing gemaakt worden van art. 40bis, §2, 1° (zie de weigering van de erkenning van het huwelijk door de ambtenaar van burgerlijke stand, alsook het advies van het parket in het administratief dossier).

Meer zelfs, door het voorleggen van de akte, probeerde betrokkene op frauduleuze wijze het verblijfsrecht te verwerven. Uit het uitgebreide onderzoek betreffende de huwelijksakte blijkt immers dat de akte niet wordt aanvaard omdat de huwelijksband tussen betrokkene en de vermeende partner niet geloofwaardig is. Overeenkomstig de bevindingen van het onderzoek proberen betrokkene en haar partner een relatie te veinzen, enerzijds opdat de Belgische referentiepersoon iemand zou hebben om voor hem te zorgen (de referentiepersoon heeft wegens ziekte verzorging nodig) en anderzijds om betrokkene een verblijfsrechtelijk voordeel te bezorgen. Vandaar dat ook overeenkomstig art.42 septies de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Betrokkene poogde immers, door voorlegging van de huwelijksakte, een huwelijksband met de referentiepersoon te veinzen. Deze huwelijksakte zou een doorslaggevend document zijn geweest bij het toestaan van het verblijfsrecht, voor zover het misleidend karakter van de huwelijksband niet zou zijn achterhaald.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij/zij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister/Burgemeester een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

2.1. In een enig middel van haar synthesememorie voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 7 van de Universele verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948 (hierna: UVRM), van artikel 40bis *iuncto* de artikelen 40ter en 42septies van de Vreemdelingenwet, van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenbesluit), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Inleiding

Verzoekster is met dhr. F.L. (...) gehuwd op 16 juli 2012. Concreet betekent dit dat zij ondertussen meer dan twee en een half jaar gehuwd zijn en samen wonen.

Spijts deze feitelijke vaststelling volhardt de stad Brugge in haar standpunt als zou het een schijnhuwelijk betreffen.

In het bestreden besluit wordt de verzoekster dan weer frauduleuze praktijken verweten worden omdat zij, bij de aanvraag tot gezinshereniging verwezen heeft naar haar huwelijk van 16 juli 2012 in Macedonië.

Het is toch van belang, vooraleer concreet het middel te adstrueren, de correcte feiten op te lijsten nu het precies de verwerende partij is die een verkeerde voorstelling van zaken geeft:

- *Huwelijk : 16 juli 2012*
- *Verzoek erkenning huwelijk in Belgische rechtsorde: oktober 2012*
- *Verzoek tot gezinshereniging : januari 2013*
- *Eerste weigering verzoek tot gezinshereniging 12 juli 2013: waarachtigheid huwelijk wordt niet in vraag gesteld, de financiële mogelijkheden wel;*
- *Tweede verzoek tot gezinshereniging : 11 juli 2014*
- *Weigering erkenning huwelijk in de Belgische rechtsorde : 17 juli 2014*
- *Dagvaarding 14 augustus 2014 (zitting 14 januari 2014)*
- *Verzoekschrift 23 WIPR19 januari 2014*
- *Aflevering bestreden besluit van 14 januari 2014 op 19 januari 2014*

Met andere woorden, de stad Brugge heeft liefst twee jaar nodig om een beslissing te nemen omtrent het verzoek tot erkenning van het huwelijk, terwijl art. 42 Vw. eist dat er binnen een korte termijn een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend. Men mag met andere woorden niet (straffeloos) wachten totdat het buitenlandse huwelijk door de locale autoriteit wordt erkend.

De overweging dat verzoekster "frauduleus" "zou geveinsd" hebben is dan ook niet correct, deze overweging is zelfs ongepast.

De bestreden beslissing is tegenstrijdig met de beslissing van 12 juli 2013

De verwerende partij weigert de gezinshereniging op basis van de overweging dat er bij gebrek aan erkenning van het huwelijk er geen toepassing kan gemaakt worden van art. 40 bis, §1,1° Vw.

De verwerende partij verduidelijkt dat uit het uitgebreide onderzoek betreffende de huwelijksakte blijkt dat de huwelijksband niet geloofwaardig zou zijn omdat de Belgische referentie persoon iemand zou nodig hebben om voor hem te zorgen (gehandicapt zijnde) terwijl verzoekster daar een verblijfsrecht kan aan ontfen.

Meteen moet worden opgemerkt dat de verwerende partij op 12 juli 2013, toen de aanvraag tot erkenning van het huwelijk al hangende was, met geen woord repte omtrent de beweerde caduciteit van het huwelijk. Er werd uitgegaan van een wettig huwelijk. De gezinshereniging werd evenwel geweigerd omwille van financiële motieven (vierde voorwaarde art. 40 ter Vw.).

De verwerende partij brengt dan ook een met haar eerdere beslissing tegenstrijdige motivering naar voor. Als zolang/wanneer het huwelijk niet erkend is in de Belgische rechtsorde, geen gezinshereniging toegekend worden dan doet de vraag naar de financiële draagkracht er niet toe.

Nu de er in de beslissing van 12 juli 2013 niet gesproken werd over de geldigheid van het huwelijk, mocht verzoekster er van uit gaan dat haar huwelijk erkend was/zou worden in de Belgische rechtsorde. Immers, waarom overloopt men anders de voorwaarden als de "ontvankelijkheidsvereiste" niet voldaan zou zijn. Dit is in strijd met het rechtzekerheidsbeginsel

Er is geen sprake van fraude

Al helemaal onwettig is bijgevolg de motivering dat het verzoek wordt verworpen op basis van art. 42 septies Vw. (fraude). Immers, de gezinshereniging II is gevraagd vooraleer de beslissing tot weigering van het huwelijk is genomen. Op het ogenblik van de aanvraag kon met andere woorden geen fraude zijn gepleegd, verzoekster wist gewoonweg niet dat de stad Brugge de erkenning van het huwelijk in Macedonië had geweigerd.

Om van fraude te kunnen spreken moet er een intentie zijn die gebaseerd is op een bewuste, wetens en willens handeling. Iemand die iets niet weet kan onmogelijk dit element aanwenden om fraude te plegen.

Bovendien eist art. 42 Vw. dat de aanvraag tot gezinshereniging spoedig na aankomst wordt gedaan. Er kan verzoekende partij dan ook niet verweten worden, als alle stukken met betrekking tot de financiële toestand van haar echtgenoot binnen zij een tweede aanvraag indient, te meer daar in de beslissing omtrent de eerste poging er niet wordt opgemerkt dat het huwelijk niet erkend is, of dat de aanvraag om een gezinshereniging in te dienen moet vooraf gegaan worden door een erkenning van het buitenlands huwelijk door de locale autoriteit.

Verzoekster heeft niet geveinsd, ze heeft geen fraude gepleegd. Mitsdien strijdt de bestreden beslissing met art. 40 septies Vw. (verkeerdelijk van toepassing verklaard) maar ook met art. 2 en 3 FMW en het materieel motiveringsbeginsel (nu er uitgegaan wordt van verkeerde feitelijke gegevens).

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster oprecht en uit liefde met dhr. F.L. (...) gehuwd is zodat haar onmogelijk kwalijk kan genomen worden dat zij vanuit die vooronderstelling in alle oprechtheid en te goedertrouw een aanvraag heeft ingediend.

Bovendien, partijen zijn reeds meer dan 2 jaar gehuwd en wonen samen.

Van veinzing of fraude is geen sprake.

De beslissing tot weigering van de erkenning van het huwelijk is onwettig

1. Vooreerst moet worden opgemerkt dat deze beslissing "sub iudice" is. Dat de verwerende partij er zomaar van uitgaat dat de weigeringsbeslissing "onwettig" is, is voortvarend.

2. Minstens dient uw Raad deze weigeringsbeslissing, ex art. 159 GW buiten toepassing te laten gelet op het feit dat de in deze beslissing aangehaalde gronden onwettig zijn.

3. Ter zake parafraseert verzoekster dan ook de argumenten die aan de Rechtbank van eerste aanleg zijn voorgelegd:

"Art. 146bis BW bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk uit het geheel van de omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijke voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.

Het is op deze juridische grond, aangevuld met art. 21 en 27 van de IPR codex, dat de Ambtenaar van de Burgerlijke stand het huwelijk tussen verzoekers weigert te erkennen.

De grondreden waarom het OM adviseert de erkenning te weigeren, en motivering die in zijn geheel door de Ambtenaar wordt overgenomen luidt evenwel als volgt:

"Mijn ambt vermoedt dan ook dat de ziekte veel minder ernstig wordt afgedaan door meneer en zijn familie teneinde een vrouw te vinden voor meneer die voor hem wil zorgen."

Nergens blijkt een expliciete motivering waaruit zou moeten blijken dat verzoekster het huwelijk heeft gesloten met als doel om aan een verblijfsvergunning te geraken.

Er moet in deze ook uitdrukkelijk worden onderstreept dat verzoeker een visuele handicap heeft. Bovendien zijn beide verzoekers niet hoog opgeleid. Wat verzoeker betreft is het zo dat hij op Spermalie school heeft gelopen. Verzoekster zelf heeft in het land van herkomst ook geen hogere studies gevolgd.

Het is ten genen dele het geval dat verzoekster naar België is willen komen en daarom een (schijn) huwelijk is aangegaan met verzoeker.

Hetgeen wel het geval is dat zowel verzoeker als verzoekster daadwerkelijk een huwelijk hebben gesloten met de vaste wil een levensgemeenschap te vormen. Dit betekent ook dat verzoekster de handicap, waarvan zij het bestaan uiteraard kent, erbij neemt, en inderdaad ook bepaalde zorg op zich wil nemen. Dit betekent evenwel niet dat het feit dat zij de zorg op zich wil nemen meteen zou wijzen op een schijnhuwelijk.

Met wat volgt worden de verschillende aanwijzingen die het OM meent te ontwaren weerlegd:

- De partijen zijn snel tot een huwelijksluiting gekomen.

Dit argument komt steeds terug naar aanleiding van (moslim)huwelijken van personen uit ex Joegoslavië. Het is nu eenmaal de cultuur dat er zeer snel tot huwelijksluiting wordt overgegaan. Het huwelijk is ten andere in Macedonië afgesloten op een wijze die aldaar gebruikelijk is. Dat dit gebruik afwijkt van hoe in West-Europa gehuwd worden mag dan al wel een feit zijn. De opmerking is veeleer een cultuurkritiek dan dat deze relevant is voor onderhavig dossier.

Verzoekers wensen op te merken dat zij onderhand 2 jaar gehuwd zijn en nog steeds samen zijn. Meer zelfs dat zij niet langer in de ouderlijke woning wonen waar eertijds een controle heeft plaatsgevonden, maar dat zij een eigen appartement betrekken. Het is vaste rechtspraak, ook van het Hof van Cassatie dat de rechter rekening moet houden met recentere gegevens.

- De partijen zouden elkaar tijdens het verhoor tegengesproken hebben.

Het interview dateert ondertussen van meer dan een jaargeleden. Dat is sowieso al een element. Ondertussen, zoals gezegd, zijn partijen nog samen en vormen zijn wel degelijk een leefgemeenschap. Dat verzoeker niet alles weet over de familie van mevrouw hoeft niet zo te verbazen. Hij is blind. Dit biedt sowieso al beperkingen voor wat betreft het verwerken van gegevens. Bovendien heeft hij de familie van verzoekster ook maar beperkt ontmoet.

Partijen leven, gelet op de specifieke handicap verzoeker, eigenlijk veel meer van dag tot dag. Letterlijk moet verzoeker steeds opletten om niet over een steen te struikelen. Het feit dat verzoeker veel meer met (over)leven bezig is, maakt dan ook dat de gesprekken tussen de gehuwden veel dagdagelijks zijn dan van "valide" mensen zonder handicap die zich veel beschouwender gesprekken kunnen veroorloven.

Verzoekende partijen komen goed overeen in het dagelijkse "struggle for life". Welke familie verzoekster heeft of waar verzoeker geboren is, is in deze strijd niet relevant

Ook de wijze hoe er is gehuwd is vooreerst cultureel veel minder relevant. Bovendien was voor partijen veel belangrijker dat zij konden trouwen (en samenleven, want in het land van herkomst is een huwelijk eigenlijk een teken naar de onmiddellijke omgeving toe de zoon of dochter niet meer op zoek is naar een andere partner en dus zal samen wonen).

Het feit dat men onmiddellijk huwt hangt ook samen met het feit dat het "samen wonen" cultureel niet aanvaard wordt.

- De wagen staat op de naam van verzoeker. Hijzelf is door zijn visuele handicap evenwel minder op de hoogte van administratie. Hij gaat naar de winkel en koop wel zaken. Hij kan evenwel zelf geen geld verdienen door te werken. Hij gaat overdag naar een afdeling van "Licht en Liefde" alwaar hij therapie/gemeenschapsdienst volgt/ presteert.
- Het vorige huwelijk van verzoeker is in deze niet relevant.
- De vaststelling van de politiediensten zijn achterhaald en ook niet helemaal correct Ondertussen wonen verzoekende partijen niet meer in het ouderlijk huis. De verwijzing naar het huwelijk van de zus gaat ook niet op. De zus is nog steeds samen met haar man, ze hebben zelfs een kindje, hetgeen toch het bewijs is dat er een levensgemeenschap is. Het feit dat de zus vroeger in dezelfde kamer sliep die proper is kan toch geen bewijs van schijnhuwelijk vormen? De partners slapen wel degelijk bij elkaar.
- Wat de ziekte van verzoeker betreft. Verzoekende partijen hebben zich bij de dienst genetica van het UZ Leuven aangeboden. Uit de onderzoeken is wel degelijk gebleken dat de partners een

kinderwens hebben. Bovendien wordt gesteld dat de kans dat zij kinderen zouden hebben met dezelfde ziekte als de vader als uiterst gering ingeschat.

De verzoekende partijen hebben dus de waarheid verteld. De interpretatie van de ziekte en de erfelijke gevolgen ervan door het OM is niet correct.

Verzoekende partijen houden zich het recht voor om terloops de procedure nog verder en aanvullend te concluderen.

In elk geval betwisten zij de beslissing. Zij vormen wel degelijk een goed koppel en vormen een levensgemeenschap."

Er is voldaan aan art. 40bis. 40 ter en 42

Verzoekster voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld in de Vw. Dat de gezinshereniging geweigerd is berust dan ook op verkeerde gronden, temeer daar de in de aanvraag naar voorgebrachte gronden, die hierna worden geparafraseerd, niet worden weerlegd (de stukken waarnaar verwezen wordt bevinden zich in het administratief dossier):

- De identiteit van de echtgenoot dient bewezen te worden:

Clïente legt hiervoor een kopie van haar paspoort neer, evenals een kopie van de identiteitskaart van de te vervoegen persoon in België (Stuk 1).

- De echtgenoot moet de verwantschap of het partnerschap met de Belg bewijzen:

Als bewijs van verwantschap wordt de huwelijksakte neergelegd (Stuk 2 - huwelijksakte).

- Beide partners moeten ouder zijn dan 21 jaar:

Mevrouw S.Z. (...) is geboren op 14 januari 1990 en is dus 24 jaar en de Heer F.L. (...) werd geboren op 19 augustus 1988 en is dus 26 jaar.

Aan deze voorwaarde is dus ontegensprekelijk voldaan.

- De Belg moet bewijzen dat zij over stabiele en toereikende bestaansmiddelen beschikt:

Clïente diende reeds eerder een aanvraag in om, in de hoedanigheid van echtgenote van een Belgisch onderdaan, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van Belg.

Deze aanvraag gebeurde op 26 januari 2013.

De aanvraag werd evenwel geweigerd onder de volgende motivering:

"Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, er werd een attest voorgelegd van de FOD Sociale Zekerheid waaruit blijkt dat de Belgische onderdaan, de heer [...] een inkomensvervangende- en een integratietegemoetkoming ontvangen heeft voor de periode 7/1/2012 tot 31/12/2012. Het gemiddelde maandbedrag bedraagt ongeveer 1034 euro. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000 eur bedraagt, ligt het inkomen van de Belgische partner voor hem alleen maar net boven deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het rijk. Bovendien staat op het attest van de FOD Sociale zekerheid dat de Belgische onderdaan recht heeft op tegemoetkomingen voor de periode 01/01/2012 tot 31/12/2012. Het is dus onduidelijk of deze tegemoetkoming ook in 2013 wordt uitbetaald. Bijgevolg is het onmogelijk om de situatie betreffende de bestaansmiddelen op heden als voldoende te evalueren."

Clïënten wensen in deze op de zeer bijzondere omstandigheid te wijzen.

Dat beide clïënten samen leven en ook daadwerkelijk een gezin vormen wordt niet in vraag gesteld. Er is ook geen discussie omtrent de reeds eerder voorgelegde documenten.

De kern van het probleem blijft de vraag of clïënten kunnen aantonen dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden.

De bijzondere omstandigheid in deze is dat mijn clïënt, dhr. F.L. (...) volledig blind is. Het betreft een erfelijke ziekte. Clïënt heeft dan ook (evident) geen schuld aan deze handicap. Zijn handicap maakt het hem onmogelijk in het regulier arbeidscircuit aan de slag te gaan. Hij gaat weliswaar naar "Licht en Liefde" een instelling voor blinden en slechthzienden waar hij therapie volgt en daar ook bepaalde activiteiten uitvoert. Deze activiteiten worden evenwel niet financieel gevaloriseerd.

De reglementering schrijft voor dat het de Belgische onderdaan is die over voldoende middelen moet beschikken. Met andere woorden, spijs het feit dat de echtgenote van mijn clïënt F.L. (...) haar best doet om zo snel mogelijk de taal te kennen zodat zij zo snel mogelijk in het arbeidscircuit kan worden ingeschakeld (zie stukken 4 waaruit de doorgedreven inzet qua opleidingen blijkt) zou niet rechtstreeks meegerekend worden bij de beoordeling van de vraag of clïënten kunnen aantonen dat zij het zonder ten laste van de overheid te vallen.

De strikte interpretatie van de van toepassing zijnde bepalingen (als zouden in de inkomsten van clïënt F.L. (...) niet afkomstig zouden mogen zijn van overheidstegemoetkomingen) leidt noodzakelijkerwijze tot een discriminatie in hoofde van clïënt F.L. (...).

Hij zou immers niet mogen samenwonen met een echtgenote die niet de Belgische nationaliteit heeft, en dit enkel en alleen omwille van zijn handicap en de daarmee noodzakelijke problematiek van het feit dat zijn inkomsten bepaald (en beperkt) worden door de barema's die van overheidswege worden bepaald (en die, als hij als alleenstaande wordt beschouwd) lager zijn dan 120 % van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002).

De wetgever heeft in art 42 van de Vreemdelingenwet evenwel een belangrijk correctief ingevoerd:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige

bestaansmiddelen bedoeld in art 40bis §4 tweede lid en in art 40 ter tweede lid niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden."

Het is dan ook van belang te onderstrepen dat er in de vorige (weigerings) beslissing expliciet werd overwogen dat er "op heden" lees voorlopig geen gunstige beslissing kon genomen worden omdat de inkomsten die mijn cliënt F.L. (...) genereerde vooreerst niet bewezen stabiel waren, en bovendien ook amper € 1000 bedroegen. De situatie is evenwel ondertussen definitief veranderd.

Uit de stukken 3 blijkt de evolutie in de beslissingen inzake de tegemoetkoming van van cliënt L. (...). De, onderhand definitieve, bepaling van de handicap van cliënt heeft evenwel gevoelig wat voeten in de aarde gehad.

Ik ben zo vrij het overzicht geven, zoals expliciet wordt aangetoond met de stukken 3:

- Aanvraag tot tegemoetkominggebeurde op 15 september 2008 (met het oog op de tegemoetkomingen vanaf zijn 21e verjaardag

- Beslissing 29/5/2009: Cat A (alleen wonende) € 5809.22 /jr en cat. 3 (graad van handicap) €5778.51/F

- Herziening 5/8/2011 : Cat C (samen wonend) €12.32g.11/jr en cat. 3 (graad van handicap) €6011.74

- Herziening 9/3/2013: cat A (alleen wonend) €6413.92./jr en cat. 3 (graad van handicap € 6254.92/jr

- Beroep Arbeidsrechtbank

- Vonnis Arbeidsrechtbank 20 januari 2014 : Cat. 4, graad van handicap

- Herberekening 7 februari 2014 voor de toekomst en verleden :

- o Als Cat. 4: € 8758.34, actueel is dat € 8933.76

- o Als Cat. A resp. C. het is immers zo dat, wanneer cliënt F.L. (...) "officieel", ingevolge de vorige aanvraag en bijlage 19 ter van mevr. S. (...) om zich bij dhr. F.L. (...) te voegen, als gezin werd beschouwd. Daardoor geldt voor de periode waarbij zij onder bijlage 19 ter bij hem woonde als cat. C, de andere periodes onder Cat. A. Voor Cat. C. werd € 12.329.11/jr toegekend, onder cat. A wordt €6043.68 resp. € 6288.02 toegekend.

Concreet betekent dit als er van uit gegaan wordt dat dhr. F.L. (...) alleenstaande is hij per jaar €15.221,78, hetzij, ondertussen weliswaar opnieuw geïndexeerd op een maandbedrag van € 1304.57 (zie stuk 3 in fine).

MAAR !

De redenering dat cliënt F.L. (...) alleenstaande is gaat niet op. Immers, een positieve beslissing tot gezinshereniging brengt per definitie en wethalve een hogere tegemoetkoming met zich mee, gelet op het feit dat cliënten alsdan officieel als gezin erkend worden, ook voor de FOD sociale zekerheid.

Dit betekent dat men Cat. 4 qua handicap (die dus hoger is dan onder de vorige beslissing van uw diensten, en aldus ook meer tegemoetkoming met zich meebrengt) combineert met gezinstype cat C (gezin, niet alleenstaande) men op een jaarlijkse, evenwel nog te indexeren tegemoetkoming van € 12.329.11 + € 8758.34 komt = € 21.087.46/12 = € 1757.28 Wanneer men het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie neemt, dat ongeveer € 1300 bedraagt +120 %, dan komt men op € 1560.

Het inkomen dat cliënten zullen genieten wanneer hun gezinshereniging erkend is zal €1757.28 bedragen hetzij ruim boven de minimum grens.

Bijaldien is het niet betwistbaar dat dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt zoals bepaald in art. 40 ter Vw. (zie ook Gwh. 26 september 2013, nr. 121/2013).

Nu er in reeds in de vorige beslissing aanvaard werd dat aan alle andere voorwaarden van art 40 ter Vw. Is voldoen, is geen reden voorhanden waarom aan onderhavige vraag geen gunstig gevolg kan worden verleend.

Allerminstens en volkomen ondergeschikt:

De Dienst Vreemdelingenzaken, dient met bijkomende en geactualiseerde informatie die bij deze wordt overhandigd, een (nieuwe) behoefteanalyse te maken van de Belg en zijn gezin en op basis daarvan bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoefte te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid. De aanvraag van de gezinshereniging kan dus niet automatisch geweigerd

worden wanneer men geen bestaansmiddelen kan bewijzen gelijk aan 120% van het leefloon (tarief persoon met een gezin ten laste).

Daarbij wensen mijn mandanten nog te verwijzen naar de Europese rechtspraak (HvJ 4 maart 2010, C-578/08, Chacroun) en het arrest van het Grondwettelijk hof van 26 september 2013, nr. 121/2013. Uit deze arresten blijkt duidelijk dat er bij de beoordeling van de inkomsten ruim moet worden gekaderd. In die zin moeten sowieso de inkomsten van cliënt F.L. (...) meegerekend worden en moet ook nagegaan worden wat de concrete behoeften zijn. Dit betekent dat ook de kortingen die cliënten krijgen in rekening moeten worden genomen. Dit gecombineerd met het feit dat zij goedkoop wonen en kunnen rekenen op de mantelzorg van de ouders kan tot geen andere conclusie worden gekomen dat cliënten over een stabiel inkomen beschikken die garandeert dat zij niet bij de overheid moeten aankloppen. Ten andere, anders redeneren zou betekenen dat de Fod Sociale zekerheid tegemoetkomingen zou toekennen die een menswaardig leven als gehandicapte niet mogelijk zou maken. Dit lijkt een "contradictio in terminis". Van belang is in deze de bijzondere situatie van het feit dat de familie L. (...) een hecht gezin vormt waarbij de ouders, die over ruime financiële middelen beschikken, dat ook ter beschikking stellen van cliënten. Zonder dat zij daar evenwel mee daadwerkelijk een gezin vormen.

De vader van dhr. F.L. (...) is werkzaam als werknemer, maar geniet ook inkomsten uit onroerende goederen.

Er moet bovendien niet enkel naar de inkomsten kantgezien worden. Bovendien moeten ook de behoeften van de "inwijkeling" en zijn familie geanalyseerd worden.

Vooraleer de "ruime" inkomsten en uitgaven van het gezin L. (...) – S. (...) in kaart gebracht worden verdient het aanbeveling de werkelijke inkomsten van dhr. F.L. (...) aan te tonen.

In elk geval, cfr. supra, beschikken mijn mandanten over een inkomen die ruim de armoedegrens van €1000 te boven gaat.

Dit inkomen is ten andere ook stabiel. Er is ondertussen een medische expertise geweest door de FOD. Mijn cliënt F.L. (...) heeft zich in beroep voorzien tegen deze expertise en uiteindelijk heeft de Arbeidsrechtbank te Brugge in een vonnis van 20 januari 2014 de zaak beslecht. De graad van invaliditeit ligt nu juris et de jure vast.

Ten onrechte werd eerder overwogen dat er niet zou bewezen zijn dat de tegemoetkoming "stabiel" zou zijn, in de zin dat ze voor onbepaalde duur zou gelden.

Welnu, in elk geval wordt nu het bewijs geleverd dat de tegemoetkomingen in elk geval wel stabiel zijn.

Cliënten leggen het bewijs voor dat de Belgische onderdaan een attest heeft ontvangen van de FOD sociale zekerheid, ingevolge dat vonnis, waaruit blijkt dat dhr. F.L. (...) volledig blind is en dan ook voor onbepaalde tijd, vanaf 1/10/2008 kan genieten van medische criteria inzake fiscale maatregelen met betrekking tot autovoertuigen.

Bovendien, en dat is ook van belang om de behoeften te beoordelen, kan cliënt F.L. (...) ook genieten van een parkeerkaart, een sociaal telefoontarief, een sociaal tarief voor kabeldistributie, een nationale verminderskaart voor het openbaar vervoer, een kosteloze begeleidingskaart voor mijn cliënte.

Dit maakt dan ook dat cliënten minder kosten hebben, en dus, zelfs ondergeschikt, niet geacht kunnen worden over een inkomen van 120 % van het barema van de wet van 2002 te beschikken.

Bovendien is het ook zo dat cliënten een appartement huren in de eigendom van de ouders van dhr. F.L. (...). Zij betalen een huur van € 200/ maand. Ook dit drukt uiteraard het gezinsbudget.

Voorts onderstrepen cliënten dat de vader / ouders van dhr. F.L. (...), waarmee zij dus in een zelfde gebouw leven, zij het in een ander appartement, over ruime financiële mogelijkheden beschikken zodat er geen enkele reden is om aan te nemen dat cliënten bij de overheid zouden moeten aankloppen om steun.

Voor de volledigheid wordt er nog op gewezen dat er een onroerende eigendom verkocht is die een netto saldo van € 56.589.42 heeft opgebracht (stuk 6).

In bijlage vindt u ook een excerpt van de rekeninguittreksels van de ouders. Daaruit blijkt dat zij wel degelijk een "gunstige cash flow" hebben.

Weze wel opgemerkt dat het gezin van S.L. (...) (de vader van cliënt F.L. (...)) nog twee gehandicapte kinderen heeft. Ook hun tegemoetkoming komt (vooralsnog op de rekening van de vader die deze gelden beheert).

Het is evenwel de bedoeling dat het gezin van de cliënten een zo groot mogelijke zelfstandigheid geniet en dus ook hun eigen financiële middelen zal beheren.

- De Belg moet over voldoende huisvesting beschikken om haar echtgenoot op te vangen:

Cliënt F.L. (...) is de huurder van een appartement te (...). Een huurcontract wordt neergelegd als stuk 4.

- De Belg moet een ziekteverzekering hebben die de risico's van de echtgenoot dekt:

Als Stuk 5 wordt een attest van de mutualiteit neergelegd. Dit attest bevestigt dat de echtgenote zich kan aansluiten bij de mutualiteit.

- De echtgenote moet de Belg begeleiden of zich bij hem voegen ('Gezincel'):

Clïente woont in België samen met haar echtgenoot op het volgende adres: (...).

Zij voegt zich bij haar Belgische man.

Er wordt nu onmiskenbaar, gelet op deze nieuwe, bijkomende informatie, wel aan alle voorwaarden voldaan. Samenvattend is het zo dat cliënt F.L. (...) sowieso nu reeds over een inkomen beschikt van € 1304.57. Nadat cliënte is toegelaten tot de gezinshereniging zal dit € 1792.48 worden, hetzij op zich reeds ruim de 120 % norm overschrijdt. In se kan uw dienst aldus niet eens meer de staat van behoefte in vraag stellen.

Repliek op memorie van de verwerende partij

1. Verweerster laat gelden dat er geen schending van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zou zijn omwille van het feit dat verzoekster er in zou slagen de motivering weer te geven en er kritiek op te leveren.

Bovendien laat verwerende partij gelden dat men niet tegelijkertijd de schending kan invoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht.

2. Verzoekende partij moet uit de analyse van de rechtspraak van de Raad van State afleiden dat de verwerende partij nogal eens dezelfde formele fout maakt. Zij beweert met name in nogal wat zaken dat er een arrest met nummer 93.123 van 20 december 2001 zou bestaan.

Vooreerst is het zo dat het arrest waarnaar men verwijst het arrest nummer 102.201 van 20 december 2001 is. In dit arrest wordt niet gesteld dat de materiële en formele motiveringswet niet in één middel zouden kunnen worden opgenomen. Wat wel wordt overwogen is dat een middel niet kan gegrond verklaard worden op basis van een schending van de beide beginselen.

Het is dan ook om die reden dat de Raad van State in het arrest nummer 181.244 van 18 maart 2008 de kritiek van de verwerende partij, zoals deze nu ook opnieuw wordt herhaald, van tafel veegt en het middel gegrond verklaart op basis van een schending van de formele motiveringsplicht.

3. Voorts kan als volgt geantwoord worden op hetgeen is uiteengezet in de memorie van de verwerende partij.

In wezen bevestigt de verwerende partij hetgeen reeds is geschreven in het bestreden besluit. Er wordt niet ingegaan op de talrijke argumenten die in het verzoekschrift zijn opgenomen, meer in het bijzonder waar de stelling van het openbaar ministerie die was overgenomen door de ambtenaar van de stad burgerlijke stand van de stad Brugge, tot in detail is weerlegd.

Verwerende partij beweert dat er geen tegenstrijd is met de beslissing van 12 juli 2013, omdat op dat ogenblik het onderzoek nog niet was afgerond en men blijkbaar het dossier enkel op basis van de financiële draagkracht kon beoordelen.

Deze repliek kan niet aanvaard worden.

De kern van de problematiek van het schijnhuwelijk ligt precies in de vraag of twee personen die een huwelijk zijn aangegaan daadwerkelijk de intentie hebben om een levensgemeenschap op te bouwen.

Hoe kan een overheid dan beweren dat men, abstractie makende van de kern van het probleem, het dossier "half" gaat onderzoeken louter en alleen op de financiële elementen. Deze repliek is niet ernstig.

Als een overheid een beslissing neemt omtrent de financiële draagkracht, dan impliceert dit dat de geldigheid van het huwelijk als zodanig niet in vraag wordt gesteld. Vandaar dat er een tegenstrijdigheid is in de motivering tussen de beide beslissingen hetgeen de geldigheid van de bestreden beslissing viteit.

Verwerende partij volhardt in haar standpunt dat er sprake zou zijn van fraude, terwijl niet wordt aangetoond dat het wetens en willens de bedoeling is om onwettig te handelen.

In wezen levert de verwerende partij niets anders dan een, juridisch irrelevante, cultuurkritiek. In de Balkan is het nu eenmaal zo dat huwelijkspartners, onder meer door familiale bemiddeling, snel worden gezocht.

Eens men een huwelijkspartner gevonden heeft, dan gaat alles snel. Het dossier in kwestie vormt daarop geen uitzondering.

Dit gezegd zijnde betekent niet dat het huwelijk in kwestie een schijnhuwelijk is. Wel integendeel beide partijen leven reeds meer dan twee jaar gelukkig samen en vormen een levensgemeenschap. Dat de echtgenoot van verzoekster blind is betekent niet dat beide partijen zich niet goed verstaan en niet de vaste intentie hebben om het leven samen te leven.

De opmerking van de verwerende partij dat de echtgenoot van de verzoekende partij zich dan maar opnieuw bij haar moet voegen als men het huwelijk wil beleven strijdt in deze wel degelijk met artikel 8 van het EVRM.

De echtgenoot van verzoekster is Belg. Gelet op zijn handicap heeft hij evenwel de steun nodig van zijn familie, zijnde zijn ouders, broer en zus.

Het is dus niet zo maar evident dat de echtgenoot van verzoekster zich naar het land van herkomst van verzoekster zou begeven.

Ten andere de redenering die de verwerende partij ophoudt strijdt ook met haar eigen motivering. Immers, ofwel is er sprake van een echt huwelijk met de bedoeling om een hechte levensgemeenschap te vormen ofwel is die wil er niet.

Deze wil is niet aan een land gebonden. Als de verwerende partij erkent dat er een echt huwelijk is, dan moet dit huwelijk ook in België kunnen beleefd worden. Als er geen huwelijk is, in de werkelijke zin van het woord, dan is dat ook niet zo in het land van herkomst van verzoekster.

De verwerende partij laat ook na de antwoorden op het argument van de verzoekende partij dat de beslissing van de burgemeester, ex artikel 159 van de grondwet, buiten toepassing moet worden gelaten. De verwerende partij komt niet verder dan parafraseren wat de ambtenaar van de burgerlijke stand en het openbaar ministerie hebben uiteengezet.

Nochtans heeft verzoekende partij wel degelijk expliciet aangegeven waarom de ambtenaar van de burgerlijke stand niet naar recht verantwoord is. Het is, anders dan de verwerende partij beweert, niet zo dat de beslissing van de ambtenaar erga omnes uitvoerbaar zou zijn en, totdat de rechtbank van eerste aanleg anders oordeelt, onaantastbaar zou zijn.

Uw Raad mag geen onwettige beslissingen toepassen (art 159 GW). Nochtans is dat precies wat de verwerende partij in casu eist."

2.2. De verwerende partij antwoordde met betrekking tot het enig middel, zoals aangevoerd in het verzoekschrift, het volgende in haar nota met opmerkingen:

"In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 8 EVRM,*
- Artikel 7 UVRM,*
- Artikel 40bis iuncto artikel 40ter, 42 en septies Vreemdelingenwet,*
- Artikel 52 Vreemdelingenbesluit,*
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen,*
- de beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder het materieel motiveringsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel (artikel 10 en 11 Gw.), zorgvuldigheidsbeginsel.*

Verzoekende partij houdt voor dat het ongepast is om in de bestreden beslissing te wijzen op het feit dat zij op frauduleuze wijze het verblijfsrecht probeerde te bekomen, terwijl het onderzoek van de stad Brugge naar het afgesloten huwelijk twee jaar heeft geduurd. De bestreden beslissing zou ook tegenstrijdig zijn met de beslissing dd. 12.07.2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Tot slot meent zij dat de beslissing tot weigering van erkenning van het afgesloten huwelijk onwettig is en dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen deze weigeringsbeslissing ex. artikel 159 Grondwet buiten toepassing moet laten.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verweerder gelden dat:

- verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht,
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),
- wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verzoekende partij meent vooreerst dat de overweging dat zij "frauduleus zou geveinsd hebben" niet correct en zelfs ongepast is omdat "de stad Brugge maar liefst twee jaar nodig heeft om een beslissing te nemen omtrent het verzoek tot erkenning van het huwelijk, terwijl art. 42 Vw. eist dat er binnen een korte termijn een aanvraag tot gezinshereniging wordt ingediend."

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:
"(...)" (onderlijning en vetschrift toegevoegd)

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging heeft besloten tot de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gelet op het feit dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge op 17.07.2014 een beslissing heeft genomen tot weigering van erkenning van het in het buitenland afgesloten huwelijk, is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging om een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te nemen en dit aangezien er geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 40bis, §2, 1° Vreemdelingenwet en het verblijf conform artikel 42septies Vreemdelingenwet dient te worden geweigerd.

Verzoekende partij kan niet worden beschouwd als de "echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt" en dit bij gebreke aan een erkenning van het huwelijk.

Het loutere feit dat het onderzoek van de Procureur des Konings even op zich heeft laten wachten, kan hieraan geen afbreuk doen. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging kon bij nazicht van de het administratief dossier en bij aantreffen van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge geen andere beslissing nemen. Dit geldt des te meer nu het aangaan van een schijnhuwelijk de openbare orde raakt.

Verzoekende partij haar betoog als zou het 'ongepast' zijn van de gemachtigde om te wijzen op de frauduleuze wijze tot verkrijging van een verblijfsstatuut, is weinig dienstig, terwijl de vraag zich stelt naar het belang dat verzoekende partij heeft bij het uiten van dergelijke beschouwingen.

Verzoekende partij stelt ook nog dat de bestreden beslissing in tegenstrijd zou zijn met de beslissing van 12 juli 2013, waarin de gemachtigde besliste tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden omdat de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon niet toereikend bleken te zijn.

Verzoekende partij klaagt zich erover dat in de beslissing van 12 juli 2013 met geen woord werd gerept omtrent de “caduciteit” van het huwelijk.

Verweerder laat gelden dat het onderzoek naar het in het buitenland gesloten huwelijk op 12 juli 2013 nog lopende was en er dus nog geen beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge was genomen.

Dit terwijl de gemachtigde bij het nemen van een beslissing rekening kan houden met de op dat moment door verzoekende partij aangebrachte elementen en de op dat moment vaststaande gegevens zoals deze blijken uit het administratief dossier. Op 12 juli 2013 was er van een weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge nog geen sprake zodat de gemachtigde derhalve het verblijf nog niet kon weigeren omwille van het feit dat de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand de erkenning van het huwelijk weigerde.

Verzoekende partij haar betoog raakt kant noch wal.

Verder haalt verzoekende partij nog aan dat er op het moment van het indienen van de aanvraag nog geen fraude kon zijn gepleegd omdat zij toen nog geen kennis had van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge.

Verweerder wijst ter zake naar het negatief advies van de Procureur des Konings, waaruit het volgende blijkt:

- betrokkenen zijn zeer snel tot een huwelijksbeslissing gekomen. Zij hebben elkaar leren kennen door toedoen van de neef van mevrouw ‘Naim’ en slechts vier dagen nadat verzoekende partij naar België kwam, werd zij voorgesteld aan meneer die haar meteen ten huwelijk vroeg.
- er sprake is van een ‘zeer summiere wederzijdse kennis’. Zo bijvoorbeeld kon meneer slechts 4 van de 6 broers en zussen van verzoekende partij opnoemen, kon verzoekende partij niet zeggen waar meneer geboren was en hoe lang hij reeds de Belgische nationaliteit had, had verzoekende partij geen kennis van meneer zijn opleidingsniveau of werkervaring, kunnen ze elkaars gemeenschappelijke hobby’s niet opsommen, ...
- verzoekende partij heeft geen kennis van de ernst van de erfelijke ziekte van meneer en de Procureur des Konings heeft het vermoeden dat de ziekte veel minder ernstig werd afgedaan door meneer en zijn familie teneinde een vrouw te vinden die voor hem wil zorgen.
- er is veel onduidelijkheid over het huwelijk en de familie blijkt eigenlijk de touwen in handen te hebben.
- de meningen zijn verdeeld m.b.t. de dagelijkse kosten.
- meneer was reeds (zeer kortstondig) getrouwd.
- er lopen meerdere onderzoeken schijnhuwelijk in de betrokken familie en in al deze onderzoeken werd dezelfde kamer aangewezen als kamer van het gehuwde stel.

Uit het geheel van voormelde omstandigheden blijkt volgens de Procureur des Konings en de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het totstandkomen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Verweerder herhaalt ook dat het aangaan van een schijnhuwelijk strijdig is met de openbare orde.

Verzoekende partij haar betoog als zou zij op het moment van het indienen van de aanvraag geen fraude hebben kunnen gepleegd, staat in schril contrast met de motieven van de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge en het advies dat door de Procureur des Konings werd verstrekt.

Het is geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om in de beslissing de fraude in hoofde van verzoekende partij te weerhouden.

Zie ook:

“Het huwelijk werd op 26 juni 2008 nietig verklaard door de rechtbank van eerste aanleg van Gent. Verzoeker had niet de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen, maar enkel het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen aantoonde dat verzoeker fraude pleegde om het verblijfsrecht in het verleden te bekomen. De bestreden beslissing is gesteund op een correcte feitenvinding.” (RvV nr. 136 193 van 14 januari 2015)

Verzoekende partij meent ook nog dat de weigeringsbeslissing ex artikel 159 Grondwet buiten toepassing moet worden gelaten gezien de in de beslissing aangehaalde gronden onwettig zijn.

Verweerder wijst erop dat de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge rechtsgeldig en uitvoerbaar moet worden geacht tenzij en tot dat de Rechtbank van eerste aanleg er anders over zou beslissen (zie ook R.v.St. nr. 50.134, 09.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 49.748, 20.10.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 43.513, 28.06.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; en a contrario : art. 39/79 van de vreemdelingenwet).

Het loutere feit dat verzoekende partij meent dat de bestreden beslissing niet onwettig is en daartegen beroep heeft aangetekend, doet geen afbreuk aan het feit dat de beslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand zich heden op rechtsgeldige wijze in het Belgisch rechtsverkeer bevindt en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging er dus rechtsgeldig mocht naar verwijzen in de bestreden beslissing.

Verzoekende partij haar betoog mist andermaal juridische grondslag.

Tot slot beklaagt verzoekende partij er zich nog over dat de in de aanvraag naar voorgebrachte gronden niet werden weerlegd.

Verweerder beklemtoont nogmaals de terechte motieven van de bestreden beslissing die supra reeds werden aangehaald en waaruit blijkt dat verzoekende bij gebreke aan een erkenning van het huwelijk niet de toepassing kan vragen van artikel 40bis, §2, 1° Vreemdelingenwet en artikel 42septies Vreemdelingenwet evenzeer de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Belg in de weg staat. Verzoekende partij haar beweringen kunnen aan deze vaststelling geen afbreuk doen.

Het weze beklemtoont dat het loutere feit dat verzoekende partij naar haar mening aan alle voorwaarden voldoet om verblijf te verkrijgen, niet volstaat teneinde tot nietigverklaring van de bestreden beslissing te doen besluiten.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

De verweerder stelt tot slot vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de, blijkens de opgave van beweerdelijk geschonden rechtsregels, door verzoekende partij nochtans voorgehouden schending van artikel 8 EVRM, artikel 7 UVRM, artikel 52 Vreemdelingenbesluit en het gelijkheidsbeginsel.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zou zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Strikt subsidiair laat verweerder gelden dat verzoekende partij in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie dient te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan

van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar het gezinsleven met dhr. F.L. (...), laat verweerder gelden dat de erkenning van het huwelijk door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge werd geweigerd.

De Procureur des Konings verleende in het kader van de procedure een negatief advies, waaruit het volgende bleek:

- betrokkenen zijn zeer snel tot een huwelijksbeslissing gekomen. Zij hebben elkaar leren kennen door toedoen van de neef van mevrouw ‘N. (...) en slechts vier dagen nadat verzoekende partij naar België kwam, werd zij voorgesteld aan meneer die haar meteen ten huwelijk vroeg.
- er sprake is van een ‘zeer summiere wederzijdse kennis’. Zo bijvoorbeeld kon meneer slechts 4 van de 6 broers en zussen van verzoekende partij opnoemen, kon verzoekende partij niet zeggen waar meneer geboren was en hoe lang hij reeds de Belgische nationaliteit had, had verzoekende partij geen kennis van meneer zijn opleidingsniveau of werkervaring, kunnen ze elkaars gemeenschappelijke hobby’s niet opsommen, ...
- verzoekende partij heeft geen kennis van de ernst van de erfelijke ziekte van meneer en de Procureur des Konings heeft het vermoeden dat de ziekte veel minder ernstig werd afgedaan door meneer en zijn familie teneinde een vrouw te vinden die voor hem wil zorgen.
- er is veel onduidelijkheid over het huwelijk en de familie blijkt eigenlijk de touwen in handen te hebben.
- de meningen zijn verdeeld m.b.t. de dagelijkse kosten.
- meneer was reeds (zeer kortstondig) getrouwd.
- er lopen meerdere onderzoeken schijnhuwelijk in de betrokken familie en in al deze onderzoeken werd dezelfde kamer aangewezen als kamer van het gehuwde stel.

Gelet op dit negatief advies en de weigeringsbeslissing van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand kan verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat zij een duurzame relatie zou hebben met dhr. F.L. (...).

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren.

Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden.

Terwijl het in een grensoverschrijdende relatie waarbij de partners een verschillende nationaliteit hebben niet ongebruikelijk is dat één van de partners de banden met zijn land van herkomst verliest:

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekende partij toont met het loutere betoog dat haar verloofde ‘omwille van persoonlijke redenen onmogelijk naar Turkije kan’ niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar beletten om met haar verloofde Y.A. in haar land van herkomst te ver blijven en maakt evenmin aannemelijk dat zij enkel in België met haar [verloofde] kan samenleven. De Raad wijst erop dat het aan verzoekende partij en haar (toekomstige) partner toekomt aan de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een eigen inkleuring te geven, waarbij de partner van verzoekende partij haar zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst, in casu Turkije. Het is immers inherent aan een grensoverschrijdende relatie dat één van beide partners, indien men een gezinsleven wenst uit te bouwen, de verankering in zijn land van herkomst, of legaal verblijf, in grote mate verliest. Verzoekende partij toont op generlei wijze aan waarom haar partner in de volstreekte onmogelijkheid zou zijn samen met haar een gezinsleven in Turkije uit te bouwen. Deze elementen laten prima facie toe te besluiten dat er geen positieve verplichting lijkt te bestaan in hoofde van de Belgische overheid en er geen onoverkomelijke hinderpalen lijken te zijn om het gezinsleven elders verder te zetten.” (R.v.V. nr. 93.229 dd. 10.12.2012)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief van haar partner wordt gescheiden, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de

door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) diende te worden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoekster nergens in haar synthesesmemorie uiteen op welke wijze zij artikel 7 van het UVRM, artikel 52 van het Vreemdelingenbesluit en het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Uit een vergelijking van het inleidend verzoekschrift met de synthesesmemorie blijkt dat de verzoekster haar middel uitbreidt met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM. Daar waar zij in het inleidend verzoekschrift nergens uiteen zette op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM door de bestreden beslissing geschonden acht, stelt zij hieromtrent voor het eerst in de synthesesmemorie dat het niet evident is dat haar echtgenoot zich naar haar land van herkomst zou begeven, nu hij Belg is en, gelet op zijn handicap, de steun nodig heeft van zijn ouders, broer en zus. Een middel is nieuw indien het in latere procedurestukken, zoals de synthesesmemorie, een andere draagwijdte of invulling krijgt. Zoals uit voorgaande bespreking blijkt ontwikkelt de verzoekster in de synthesesmemorie een nieuw bezwaar dat niet in het inleidend verzoekschrift voorkomt en niet voor het eerst in de synthesesmemorie kan aangevoerd worden (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.901). De schending van artikel 8 van het EVRM wordt bijgevolg niet-ontvankelijk aangevoerd.

2.3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 40bis, § 2, 1°, en 42septies van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat enerzijds de ambtenaar van de burgerlijke stand op 17 juli 2014, na advies van het parket van Brugge, besliste het huwelijk van de verzoekster niet te erkennen zodat "(b)ij gebrek aan erkenning van het huwelijk (...) geen toepassing gemaakt (kan) worden van art. 40bis, §2, 1°", en dat anderzijds de verzoekster door het voorleggen van de huwelijksakte "op frauduleuze wijze (probeerde) het verblijfsrecht te verwerven", zodat "ook overeenkomstig art. 42septies de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd". De verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat

de verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.3.4. De verzoekster voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de artikelen 40*bis*, 40*ter* en 42*septies* van de Vreemdelingenwet.

2.3.4.1. Artikel 40*ter* van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

*– de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;
(...)”*

Artikel 40*bis*, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

*1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;
(...)”*

Met de bestreden beslissing wordt aan de verzoekster (onder meer) op grond van deze laatste bepaling een verblijf van meer dan drie maanden geweigerd omdat de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Brugge op 17 juli 2014, na advies van het parket van Brugge, had beslist het door de verzoekster in Presevo afgesloten huwelijk met L.F. (...) niet te erkennen.

De verzoekster voert aan dat de bestreden beslissing strijdig is met de beslissing van 12 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), waarin met geen woord gerept werd *“omtrent de beweerde caduciteit van het huwelijk”*, doch *“(d)e gezinshereniging werd (...) geweigerd omwille van financiële motieven”*. Er dient evenwel op te worden gewezen dat uit het loutere gegeven dat in een eerdere weigeringsbeslissing met geen woord gerept wordt over de *“caduciteit”* van het huwelijk en dat deze beslissing op andere gronden wordt gestoeld, niet *ipso facto* kan worden afgeleid dat de thans bestreden beslissing met een onwettigheid zou zijn behept, temeer nu de beslissing van 12 juli 2013 reeds werd genomen voordat de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Brugge van 17 juli 2014 tot weigering van het afgesloten huwelijk werd genomen, zodat met dit gegeven in de beslissing van 12 juli 2013 geen rekening kon worden gehouden. Zo de genoemde beslissingen tegenstrijdig zouden zijn, dan nog toont de verzoekster hiermee niet aan dat de bestreden beslissing de artikelen 40*bis* *iuncto* 40*ter* van de Vreemdelingenwet schendt.

De verzoekster voert nog aan dat de beslissing van 17 juli 2014 tot weigering van de erkenning van het huwelijk onwettig is. Zij parafraseert in haar synthesesmemorie de argumenten die zij tevens aan de rechtbank van eerste aanleg heeft voorgelegd. Dit onderdeel van het enig middel is kennelijk niet gericht tegen de thans bestreden beslissing en kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring daarvan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou bovendien zijn bevoegdheid te buiten gaan door ten gronde te antwoorden op de aan de rechtbank van eerste aanleg voorgelegde argumenten.

In zoverre de verzoekster vraagt om de beslissing van 17 juli 2014 tot weigering van de erkenning van het huwelijk op grond van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing te laten, dient er op te worden gewezen dat deze beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter en dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp uitmaakt van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is

bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Er is dan ook geen reden om de toepassing van deze beslissing op grond van artikel 159 van de Grondwet te weigeren.

Verder meent de verzoekster dat is voldaan aan de voorwaarden van de artikelen 40bis, 40ter en 42 van de Vreemdelingenwet. Om dit aan te tonen, parafraseert zij de in haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangebrachte elementen, die volgens haar in de bestreden beslissing niet worden weerlegd. Zij beperkt zich aldus tot een herhaling van haar aanvraag om gezinshereniging en haar eigen standpunt, namelijk dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden om te worden erkend als een familielid van een Belg, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing, met name dat “(b)ij gebrek aan erkenning van het huwelijk (...) geen toepassing gemaakt (kan) worden van art. 40bis, §2, 1°”, te ontkrachten of te weerleggen, noch aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Met de loutere herhaling van de elementen uit haar aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie weerlegt de verzoekster geenszins de concrete vaststellingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris. Aldus toont de verzoekster niet aan dat de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze is genomen. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet de verzoekster niets meer dan te kennen geven dat zij het niet eens is met de beoordeling door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de door haar voorgelegde gegevens.

De verzoekster maakt een schending van de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

2.3.4.2. *In casu* is de bestreden beslissing gestoeld op twee afzonderlijke motieven die elk op zich de bestreden beslissing kunnen verantwoorden, met name 1) dat de ambtenaar van de burgerlijke stand op 17 juli 2014, na advies van het parket van Brugge, besliste het huwelijk van de verzoekster niet te erkennen zodat “(b)ij gebrek aan erkenning van het huwelijk (...) geen toepassing gemaakt (kan) worden van art. 40bis, §2, 1°”, en 2) dat de verzoekster door het voorleggen van de huwelijksakte “op frauduleuze wijze (probeerde) het verblijfsrecht te verwerven”, zodat “ook overeenkomstig art. 42septies de aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd”. Elk van deze motieven volstaat op zichzelf om de bestreden beslissing te schragen. Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet blijkt dat de verzoekster er niet in geslaagd is om het eerste motief te weerleggen. Bijgevolg heeft de verzoekster, daargelaten de vraag of er in haren hoofde al dan niet sprake zou zijn van fraude, geen belang bij haar kritiek op het tweede motief van de bestreden beslissing. De eventuele gegrondheid van deze grief kan immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Het enig middel is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre erin de schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet wordt aangevoerd.

2.3.4.3. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 40bis, 40ter en 42septies van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.6. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Uit het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, zodat de verzoekster een schending van het rechtszekerheidsbeginsel niet aannemelijk maakt.

2.3.7. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN